

[Hilmar Baunsgaard.]

større samarbejdsvilje, f. eks. vedrørende afskrivningsreglerne, kunne man måske have nået en større grad af enighed. Jeg tror ikke, det ærede medlem kan stå inde for den påstand. Selv forsøg på at bede om de svageste indrømmelser eller den mest udtalte samarbejdsvilje blev jo afvist. Når det ærede medlem her ville drage den konklusion, at det radikale venstre stod sammen med regeringen og SF i beslutningen om afskrivningsreglerne, må jeg sige, at det er en udtalelse, der i hvert fald må modificeres, hvis den skal være i overensstemmelse med virkeligheden, for vi havde jo stillet et ændringsforslag, og det ærede medlem og hans partis samarbejdsvilje strakte sig ikke så langt, at man ville imødekomme dette ændringsforslag. Hvis der havde været udvist blot et minimum af samarbejdsvilje, kunne der måske være nået et resultat med bredere tilslutning; men det var faktisk regeringspartiet, der her ikke havde den fornødne samarbejdsvilje.

Både til det ærede medlem hr. Per Hækkerup og til den højtærede finansminister vil jeg sige, at det selvfølgelig er rigtigt at påtale det, hvis jeg har gjort mig skyld i den fortalelse, at momsens er trådt i kraft, for det er den jo vitterlig ikke, ud over de registreringsarbejder, der er i gang. Men når begge de herrer tager med både de ting, man har gennemført, og de store ting, der mangler, og som man drømmer om at få gennemført, kan de selvfølgelig godt komponere et billede af en stor skatte-reform, men så er det også indtil nu en fri komposition. Man kan håbe, at det, der kommer ud af det, svarer til forventningerne, men endnu ved vi det ikke, og det forstod jeg at både den højtærede finansminister og det ærede medlem hr. Per Hækkerup erkendte.

Til den højtærede statsminister, som gerne ville drage sammenligninger mellem den politiske situation i perioden fra 1950 til 1953 under den venstre-konservative regering og forholdet under den nuværende regering og de politiske relationer til SF, vil jeg sige dette: jeg tror ikke, statsministeren skulle have gjort det, for der er ikke rigtig grundlag for at sammenligne. Jeg tror, statsministeren vil kunne erindre, at det radikale venstres daværende gruppe-

formand, hr. Jørgen Jørgensen, ganske kort efter, at beslutningen om den udenrigspolitiske linje var truffet i 1949, sagde: „Det radikale venstre må tage til efterretning, at hermed er den udenrigspolitiske linje lagt, og vi vil loyalt forsøge at arbejde under de givne vilkår.“ Hvis statsministeren tænker tilbage blot til situationen for nogle uger siden, da vi diskuterede finanslov her i tinget, vil statsministeren forstå, hvorfor det ikke er helt rimeligt ud fra nogen betragtning at foretage den sammenligning, som statsministeren forsøgte at drage.

Jeg tror derimod, det er nok så interessant og måske nok så relevant at interessere sig for den anden side af samarbejdsproblemerne, som jeg omtalte i første omgang, nemlig at hvis socialdemokratiet for ofte alene benytter sig af muligheden for at få konstateret det socialistiske flertal, så begrænser det faktisk sine egne fremtidige muligheder for at øve politisk indflydelse til dette flertals eksistens, og da det tilsyneladende ikke ville eksistere, hvis der kom et nyt valg, synes jeg det rent faktisk er uklogt af socialdemokratiet at begrænse sig til dette flertals eksistens.

Jeg kan heller ikke rigtig acceptere, at det, hvis man gennemfører diffuse foranstaltninger — nu er det min egen udlægning, det vil jeg gerne understrege — diffuse foranstaltninger i den økonomiske lovgivning, der er til skade for den økonomiske udvikling og for erhvervslivet, skulle det være et udtryk for tilstedeværelsen af den tilstrækkelige samarbejdsvilje, at man måske i næste øjeblik kom og tilbød samarbejde om noget ganske andet. Det er det, jeg gerne vil have understreget.

Statsministeren var så ivrig i sin argumentation for, at man dog godt kunne have dette meget snævre samarbejde med SF, at det ligesom efterlod et indtryk af, at han havde mest travlt med at overbevise sig selv om dette. Det er der muligvis også behov for. Det er legitimt, siger statsministeren, at socialdemokratiet og SF mødes, og det er det. Men prøv at se det i relation til mulighederne for den fremtidige politiske indflydelse! Når statsministeren og det ærede medlem hr. Per Hækkerup siger, at oppositionen skulle vise mod og vilje til handling, til samarbejde — vi skulle prøve det, sagde statsministeren —